

В-к "Труд"

14.03.2011 г., стр. 14

Да чакаме ли най-лошото?

От известно време GSM-модата е завладяла и шофьорите от градския транспорт.

Прекарват си времето приятно - говорят ли говорят по мобилни телефони. Така научаваме кой от какво е болен 8 семейството, кой колега каква смяна е, какво е купила вчера жената, какво има да се ремонтира у дома, по личната и по служебната кола... И в същото време провират обикновено препълнените големи тролеи и автобуси през натоварения трафик.

Свикнали сме вече в кабините на водачите от градския транспорт на сладка размисъл да се возят роднини и приятели. Самите шофьори да дърпат цигари след цигара, макар пушенето да е забранено. Да карат като състезатели и пътниците вътре да летят напред и назад, сякаш са чували с картофи. Колите да спират и тръгват от спирките когато и както си искат.

И новата „мода“, макар също да помага, на водачите да убият скуката от самотата зад волана, е не по-малко опасна. У нас обикновено за това кое е редно или не се сещаме чак когато стане късно. Тогава започват едни обяснения, едно вайкане. И въпроси - къде бяха контролорите от градския транспорт, къде бяха катаджиите?

Знаем отговора!